

Ali DOĞAN

İkizce Kaymakamı

Kaymakamı Öldürmek

Memleketin en büyük, en eski ve en tarihi ilçelerinden birine atanmıştı Ali. Kırk altı yaşındaydı, kaymakamlık mesleğine ilk adımını attığında ise yirmi üç. Tabir-i diğerle, şu ana kadar alıp verdiği nefeslerin yarısını bu meslek içinde tüketmişti. Gençliğinde idealist bir insan değildi, tamamen tesadüf eseri bu mesleği seçmişti ancak şurası da vardı ki, mesleğini çok seviyor, kendini büyük bir ailenin değerli bir ferdi gibi hissediyordu. Meslektaşlarını da seviyordu. Geçen yirmi üç yılda hayatına yüzlerce insan girip çıkmış, belki yüzlerce mülki amirle tanışmış, teşrik-i mesai yapmış, aynı şehrin kalkınması için onlarla birlikte emek harcamıştı. Kaymakamlık –belki çokları böyle düşünmeyecektir ama- onun için zevkli, keyifli, heyecanlı ve sürprizlere açık bir meslekti. Aksiyonu da oldu üstelik. Belki mesleği kendisi için çekici kılan da işin bu tarafıydı: Aksiyon. Bu süre zarfında nelere ve kimlere şahit olmamıştı ki! Şehit edilen kaymakamlar, yaralanan kaymakamlar, makamında vatandaşça darp edilen kaymakamlar, sözde linç edilmek istenen kaymakamlar, örgüt tarafından kaçırılıp daha sonra kurtarılan kaymakamlar, rafting yaparken ölümden dönen kaymakamlar, tebdili kıyafet vatandaşın evine giren kaymakamlar, mesaiden önce makamına gelip kendi çayını kendi demleyen kaymakamlar, başında olduğu ilçenin menfaatleri için valisiyle, milletvekiliyle, siyasilereyle, belediye başkanıyla, kaymak tabakasıyla yaka paça olan kaymakamlar, sanatta, sporda, bilimde, edebiyatta ün kazanan kaymakamlar... Say ki bitiresin! Hatta vatandaşın aldığı eşeğin taksidini ödeyip haber yaptıran ve boyacı sandığına açılış yapıp kurdele kesip mizaha göz kırpan kaymakamlara bile tanıklık etmişti bu gözler... İyi-kötü anılarıyla, sevinçleri ve üzüntüleriyle, umutları ve hayal kırıklıklarıyla neredeyse çeyrek asrını bu meslekte geçirmişti.

Atandığı her yeni ilçede salahiyyet, vazife, mesuliyet, nüfus, ekonomik potansiyel artarken kaymakamda azalan ya da zayıflayan şeyler olurdu; hırs, azim, kuvvet, sıhhat ve saçtaki siyah teller gibi. Mesleğe yeni girdiğinde “Gençken, azimliken, arzuluyken memleketin en kötü ilçelerinde zayı oluyoruz, iyi ilçelere geldiğimizde de ne gençlik kalıyor ne istek!” sözünü abilerinden çokça duymuştu. Kendisi bu

cümleyi meslekten bir kardeşine hiç söylemiş miydi, hatırlamıyordu ama bu tevilde doğruluk payı yok değildi hani. Şimdi de işte o “iyi” denen ilçelerinden birine gelmiş, sonu belli olmayan bir seferde yine direksiyona oturmuştu.

İlçeye atandığının ikinci haftasında bir gece yatağında uyurken odada gezinen birisi olduğunu fark ederek uyanı. Gözlerini açtığında karşısında duran eski-püskü kıyafetler içinde, başında sark, belinde kuşak, üstünde cübbe, elinde asa olan bir ihtiyarı gördü. Nedenise hiç şaşırmadı. Ciddi bir edayla “beni takip et” talimatını veren adamın arkasından da üstündeki yorganı fırlatıp bîperva gitti üstelik. Adam önde, Ali arkada lojmandan çıktılar. Lojmanın bulunduğu Mehmetçik Caddesi boyunca sessizce yürüyüp, tüm ilçenin derin bir uykuda olduğu o saatte Atatürk Caddesi’ne döndüler. Öndeki ihtiyar bir görünüp bir kayboluyor, arkadaki Ali ise onu gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Bir süre yürüdükten sonra caddeden karşıya geçip bir sokağa girdiler. Öndeki adam kısa sokağın sonundan sola döndü, Ali ise onu kaybetmemek için adımlarını sıklaştırdı. Yaşlı adam, Osmanlı mimarisıyla yapılmış, iki katlı, eski ve metruk gibi gözükken bir taş binanın önünde durdu, sonra arkasından gelen kaymakama bakıp binanın içine girdi. Ali, ürkütücü binanın kapısının önüne gelince içeride kendisini neyin beklediğini bilemediği için biraz mütereddit

kaldıktan sonra kapıyı eliyle itip korkarak içeri girdi. Dışarıdaki zifiri karanlığın aksine içerisinin tamamen aydınlık olduğunu ve dışarıdaki harabe görüntünün aksine holün çok zevkli döşendiğini gördü. Antrede birkaç adım ilerledikten sonra sağdaki odaya girdi. İçeri girdiğinde odada şaşırtıcı bir kalabalıkla karşılaştı. Bir kadın köşede örgü örüyor, bir adam elinde bir kâğıtla ezber yapar gibi odanın içinde dolanıp duruyor, başka bir kadın divanın üzerinde çocuk emziriyor, başka bir adam pür-huzurla, üzerinde beyaz entarisi, kafasında takkesiyle oturmuş ajansı dinliyor, üzerinde mavi bir boydanla bir genç kız elinde çay tepsisi taşıyordu. Yerde oyun oynayan, koşuşan, ağlayan ya da şen kahkahalar atan çocuklar da cabasıydı. Belki onlarca insan vardı odada! Buna rağmen kimse kimseden haberdar değilmiş gibi davranıyor, görüntüler iç içe geçiyordu. Şaşkın gözlerle neler olup bittiğini anlamaya çalışan kaymakam birkaç adım atıp masada oturmuş, gözlüğü burnunun ucunda, bir şeyler yazan adama yaklaştı. Eğilip ne yazdığını okumaya çalışınca bunun resmi bir yazı olduğu kanaatine vardı. Adam yazdığı yazıyı Fazıl Özelçi ismiyle bitirdi. Hiç bir şey anlamamıştı. Kafasını kaldırdı, az önce peşinden koşan ihtiyarın odadan çıkmakta olduğunu görüp süratle peşinden gitti. Yaşlı adam koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı çıkıp soldaki ilk odaya girdi. Ardından giren Ali, bu odanın da deminki kadar kalabalık olduğunu gördü. Neden sonra odanın bir tarafında yerdeki döşegün etrafında ağlayan sızlayan bir kalabalık gözüne çarptı. Kalabalığa yaklaştığında döşekte üzerine çarşaf serilmiş bir mevta olduğunu gördü. Ancak tuhaftır, üzeri tamamen çarşafı kapatılmış mevtanın göğsünde çarşafı yırtıp geçen bir bıçak saplı duruyordu. Bıçağın saplandığı yerde büyük bir kan lekesi oluşmuştu. Olanlara bir mana veremeyen Ali kalabalık içinde Serap'ı fark etti. Nasıl olabilirdi ki böyle bir şey? Onu en son yirmi üç sene önce görmüştü. Kalabalık içinde hıçkırığa ağlıyor, bir yandan da dizlerini dövüyordu kadın. Şaşırmıştı Ali. Yıllar önce âşık olduğu kız hiç değişmemiş, Ali'nin kime ait olduğunu bilmediği bir cenazenin başında ağlıyordu. "Hiçbir şey mantıklı değil" diye düşünürken kapının önünde ona bakan ihtiyarı fark etti. Kendini gösteren yaşlı adam tekrar yürümeye başladı, yeniden aşağı kata inip holü geçip evden dışarı çıktı. Yaşlı adam önde, kaymakam arkada olduğu halde sessiz takip bir kez daha başladı. Yaşlı adamın ne yaptığının fevkalade bilincinde olduğu kararlı adımlarından belli oluyordu. Sokak boyunca yürüyüp, bitiminden sola doğru döndüler, daracık bir yola girdiler, bu yolu da geçip küp taşlarla döşenmiş şirin bir sokağa girip yaklaşık on dakika boyunca yürüdüler. Ali, ilerledikçe sokağın ıssızlaştığını, ilçe merkezinden uzaklaştığını anlıyor ama gene de ihtiyarı takip etmekten kendini alamıyordu. Sokak sessiz bir bahçeyle bitti, ihtiyar bahçe kapısından girip gözden kayboldu. Kaymakam, bahçe kapısı üzerinde bir tabela olduğunun fark etti lakin sokak o kadar

karanlıktı ki, tabelada ne yazdığını okuyamadı. Bahçenin etrafında şöyle bir tur attığında içeride eski kümbet tipi bir yapının olduğunu gördü. Tam turu tamamlayacaktı ki, iki kişiyi duvarın dibinde oturmuş konuşur vaziyette buldu. Ne dediklerini anlamıyordu fakat konuşanlardan biri ağlıyordu sanki. Meçhul kişilere biraz daha yaklaştı. Ağlayan adamın biteviye "Ben onu öldürmek istemedim, isteyerek olmadı, ben böyle olsun istemedim." diye tekrarladığını duyar gibi oldu. Merakını yenemeyip biraz daha yaklaşıp tam olarak neden bahsettiklerini anlamak istedi. Bir adım daha attığında yerdeki meşrubat kutusunun tenekesi gecenin sessizliğini öyle bir yırttı ki, iki adam da oturdukları yerden kalkıp korkuyla "Kimsin sen?" diye bağıldılar. Bu bağırmaıyla gözlerini açması bir oldu Ali'nin. Kendine geldiğinde yatağın sırlıklam, ağzının da kurumuş olduğunu gördü. Doğruldu, odanın içine şöyle bir baktı, her şeyin bir rüya olduğunu anlayıp derin bir "oh" çekti. Ne kadar da gerçekçi bir rüyaydı böyle! Kalkıp bir bardak su içip tekrar yattı.

Ertesi gün, İlçe Turizm Bürosu Sorumlusu Arif Bey'in öğle tatili bitiminde kaymakamlık lojmanına gelmesini emretti. Öğle tatili bittiğinde adamı kapının önünde koruma memuruyla sohbet ederken buldu. Evvelki akşam gördüğü

rüyadan hiç bahsetmeksizin "Arif Bey sizinle ilçede söyle bir tur atalım." diyerek makam aracına davet etti. Rüyasında gördüklerinin gerçekten var olup olmadığını bilmeksizin ihtiyarı takip ettiği rotayı şoföre tarif etti. İlginçtir, rüyasındaki güzergâh gerçekten birebir uyuşuyordu. Bir miktar yol gittikten sonra iki katlı taş binanın önünde durdular. "Arif Bey, burası nedir?" diye sordu parmağıyla göstererek Ali. Adam, gözleri faltaşı gibi açılmış "Siz burayı nereden biliyorsunuz efendim?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi. Kaymakam "Çok önemli değil o." diyerek geçiştirip kendi sorusunu tekrarladı. Arif Bey, "Efendim burası ilçenin ilk kaymakam lojmanıdır. 1970'li yıllara kadar da bu amaçla kullanılmıştır. Fakat daha sonra yeni lojman inşa edilince burası bir şahsa satılmış. Sanırım alan şahıs burayı değerlendirmeyi çok düşünmemiş olmalı ki, bina bugün böyle acınacak halde." dedi. Müdürün anlattıklarını Ali deyim yerindeyse ağız açık dinliyordu. Rüyasındaki ihtiyarın kendisini seleflerinin daha önce ikamet ettikleri lojmana getirmiş olmasını neye yoracağını bilemedi. Aklına bir an o isim geldi, "Peki Fazıl Özelçi kim?" diye sordu. Adam bu sefer o kadar şaşırmayarak, "Fazıl Özelçi ilçemizin Cumhuriyet dönemindeki ilk kaymakamıdır. Hatta ilçemizde ismini ta-

şıyan bir caddemiz bile mevcut.” dediğinde Ali’nin rengi değişmiş, kafası enikonu karışmıştı: Nasıl bir rüyaydı bu şimdi? Şöföre devam etmesini söyleyerek ihtiyarın kendisini peşinden sürüklediği sokakları geçerek, sapakları dönerrek o malum bahçenin önüne geldiler. Burası gerçekten de ilçe merkezinin oldukça dışıydı. Adam olanlardan habersiz, “Sanırım bizim meşhur evliyanın namı size çok hızlı ulaşmış efendim.” dedi Kaymakama. Ali, adamın neden bahsettiğini anlamadı ama kafasını kaldırdığında evvelki gece rüyasında okumaya çalıştığı ancak başaramadığı tabelada “Şeyh Şâkir Efendi Türbesi” yazdığını gördü. Bozuntuya vermeden “Tabi ki Arif Bey.” dedi şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. Olabilir miydi? Başkasından duysa inanmayacağı bir hadiseyi yaşamış, bir şeyhin peşinde ilçede uzun bir yolculuk yapmış olabilir miydi? Tam bunları düşünürken adam, “Efendim daha önce buraya gelmiş miydiniz?” diye sordu. Kaymakam gülererek, “Sayılır.” dedi. Arif Bey bu müphem cevaptan sonra ne diyeceğini bilemedi, sustu. “Buranın bir özelliği var mıdır Arif Bey?” dedi Ali. Adam, “Efendim burada Türkistan’dan gelmiş bir zat medfundur. Zamanında pek çok müridi varmış. Zamanında, öğretileriyle bu çevrede çok tesirliymiş. Ziyaretçisi çoktur buranın. Bir de çok varlıklı olduğu, bu türbenin altında bu şeyhin hazinesi olduğu anlatılır durur bölgede. Ama bunun için burada bir kazı çalışması filan yapılmadığından böyle bir iddiayı ispatlamak mümkün değil. Zaman zaman burada kazı yapmaya tevessül eden şahıslarla ilgili ihbarlar alıyor, gereğini yapıyoruz. Maalesef burada bir bekçimiz yok. Olsa çok iyi olurdu.” dedi. Bunları duyan Kaymakam “Arif Bey, iki gün sonra ilçenin tarihi ve kültürel varlıkları konusunda detaylı bir sunum istiyorum.” talimatını verdi. “Anlaşıldı efendim.” dedi adam arabaya binerken.

Rüyanın ve rüyada gördüklerinin şokunu üzerinden bir türlü atamayan Ali, metruk haldeki eski kaymakam lojmanının bir an önce tekrar devlete kazandırılmasının kendisi adına seleflerine karşı bir vefa borcu olduğu düşünmeye başladı. Kaymakam, binanın önce mülk sahiplerinin rızasıyla yeniden kamu mülkiyetine geçirilmeye çalışılacağını ancak bu mümkün olmazsa kamulaştırılacağını açıkladı. Geçen bir yıl zarfında mirasçıların çokluğu ve kamulaştırma bedeli üzerinde anlaşamama gibi nedenlerle bina alınamadı. Daha sonra Ankara’nın da verdiği destekle bina kamulaştırıldı. Binayla ilgili mülkiyet sorunu bittiğinde buna en çok sevinen tabi ki Ali olmuştu, artık kendini müsterih, sırtından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

İlçede on dört ayı geride kalmış, eski kaymakam lojmanını kamulaştırılmış, ancak Ali gördüğü rüyadan kimseye bahsetmemişti. Kendisini uyku tutmadığı, yataкта dönüp durduğu, saatin üçe yaklaştığı bir gece, pencereden gelen enteresan ışık dikkatini çekti. Her ne kadar görmezden gelmeye çalıştıysa da bir türlü muvaffak olamadı. Yataktan çıktı, perdeyi kaldırdı, gördüğüne inanamadı. İlçeye ilk geldiğinde rüyasına giren ihtiyar tıpkı giyimiyle bahçede durmuş, ona bakıyordu. Perdeyi kapattı. Hayatında hiç halüsi-

nasyon görececek bir ruhsal rahatsızlığı olmamıştı o zamana değin. Yine rüyada olduğunu düşündü. Komodinin üzerinde duran bardaktaki suyu içti. Tekrar perdeyi kaldırıp bahçeye baktı. Yaşlı adam bir heykeli andırıncasına hareketsiz öylece duruyordu. İçindeki merakla “dur” diyemedi. Giyindi, gardroptan montunu üzerine alıp çekmeceyi açtı, içindeki silahı çıkardı, diğer çekmecede duran şarjörü silaha taktı, telefonunu cebine koyup kapıya doğru yöneldi. Tüm bunları sanki odada olan başka biri uyanmasını diye ışıkları yakmadan yapmıştı. Tam odadan çıkmak üzereyken arkasına dönüp yatağa baktı. Karanlıkta, yataкта yatan Serap’ı gördü sanki.

Serap onu yıllar öncesine götürdü. Üniversiteden mezun olduğunda istikbali konusunda babasıyla, ailesinin tek çocuğu olan Ali’nin fikirlerinin pek uyuştugu söylenemezdi. Orta halli Ankaralı bir müteahhit olan babası, hali vakti ziyadesiyle yerinde bir adamdı. Ali’nin üniversiteden sonra evvela aile şirketine çalışmasını, akabinde de şirketin başına geçmesini istiyordu. Ali ise kendisi için böyle bir kariyer planlamıyor, müteahhitliğe kıyasen hayli az kazansa da devlet içinde kariyer yapmayı arzuluyordu. Bundan sebep, Ankara’da Siyasal’ı bitirir bitirmez yine orada hatırı sayılır bir kamu kurumunda memur olarak işe başladı. Niyeti, baba parasına muhtaç olmamak için üç-beş kuruş kazandıktan ve rahatladıktan sonra daha kariyer vadeden bir işe geçmekti. İşe başlamış olmasına rağmen babasının ısrarları sürüyor, Ali ise tüm bu baskıya karşı direniyordu. Aslına bakılırsa “geçici” olarak baktığı işini sevmeye dahi başlamıştı. Kurumda da sevilirdi. Üstelik pek çok da arkadaş edinmişti. Ama gene de uzun vadede daha etkili bir konumda olacağı bir meslek konusundaki ısrarından vazgeçmiyordu. Ta ki Serap ile tanışana kadar. Hayatı boyunca hiç âşık olmamıştı, aşkın nasıl bir duygu olduğunu da bildiği söylenemezdi. Tabi Serap’a âşık olana kadar... Demek aşk böyle bir şeydi. Onu görünce heyecanlanman, elinin ayağının titremesi, dilinin tutulması, dizlerinin bağının çözülmesi, kızarmalar, terlemeler, saçmalamalar ve uykusuz geceler. “Kalbinin aynı zamanda hem daha hızlı hem de daha yavaş atmasını sağlayacak ilk kişi” o olmuştu Ali için. Evet, Serap’a sırlıklam âşık olmuştu. Öte yandan Serap’ın da ondan hoşlandığına inanıyordu. Serap’ın hal ve hareketlerinden, tavır ve davranışlarından böyle bir çıkarsamada bulunmuştu. Serap’ın arkadaşlarından da kuşağına bunu doğrular nitelikte fısıltılar geliyordu. Evet, madem o Serap’ı, Serap da onu seviyordu, evlenebilirlerdi. Ali tüm cesaretini toplayıp önce aşkını ilan etti Serap’a, sonra da onunla evlenmek isteğini beyan etti. Bu teklif karşısında ne diyeceğini bilemeyen Serap düşünmek için süre istihham etti. Ali kendinden emin, “Nasıl olsa sonuç belli.” diye düşünerek kabul etti bu ricayı. Bir hafta... Hani “bazen saatler dakika gibi geçer, bazense tek bir saniye koca bir ömür gibi...” ya, Ali’nin hayatındaki en uzun hafta o olmuştu hiç kuşkusuz. Bir haftanın sonunda Serap hiçbir gerekçe belirtmeksizin onunla evlenemeyeceğini Ali’ye ilettili. Aldığı cevap karşısında hayrete düşen Ali’nin dünyası başına yıkılmıştı sanki. Birkaç kez Serap’tan reddedilmesinin sebebini

sorduysa da Serap hiçbir mazeret sunmuyor, sadece susuyordu. Üzerindeki düş kırıklığını bir türlü atamayan Ali içindeki yarayı da bir türlü kapatamıyordu. Serap ile aynı çatı altında olup da ona yaklaşılamamak, onunla konuşamamak çok ağrına gidiyordu. Günler ve geceler, hele kurumdaki saatler adeta bir cehennemi andırıyor, alevler Ali'nin ruhunu sarıyordu. Ali bunun böyle gitmeyeceğine kanaat getirdi. Evet, Serap'ı çok seviyordu ama, Serap'a kavuşmak için denemediği yöntem kalmamıştı ama, olmuyordu işte! Bu böyle süremezdi, hayatını korkunç bir kâbus gibi yaşayamazdı. Daha sekiz aydır çalıştığı kurumdan gitmeye karar verdi. Zira bazen gitmen gereken zamanlar olur ya hani; işte o zamanlarda "gitmezsen, gittiğinde geç kalmış olursun." Ancak o kadar divane durumdaydı ki, ne yapacağını, nereye gideceğini, nerede çalışması gerektiğini bile bilemiyordu. O günlerde iki meslek sınavı açıldı. Birisi Ankara'da yine seçkin bir kurumun sınavı, diğeri ise kaymakamlıktı. İki kurumun sınavına da girdi. Diğer kurumun biri test, biri klasik yazılı olmak üzere iki sınavı vardı ve Ali test sınavını geçmişti. Ancak, Serap ile aynı şehirde yaşayıp aynı havayı solumanın onu unutmasına engel teşkil edeceğini düşünerek diğer kurumun klasik sınavına girmede. Risk almıştı, artık kaymakamlık sınavını mutlaka kazanmalıydı yoksa bu kuruma saplanıp daha uzun süre acı çekmeye devam edecekti. Ancak, kaderin bir cilvesi, kaymakamlığı kazanıp yaklaşık bir yıldır çalıştığı kurumdan dramatik bir şekilde ayrıldı. Yani, aslında kaymakamlığı kazanması bilinçli bir tercihin ürünü değil, tamamen umarsızlık içinde gerçekleşmiş bir tesadüf idi. Böylece Serap'ın bulunduğu kurumdan da şehirden de uzaklaşmıştı. 'Bazen 'hoşçakal' demesi gereken zamanlar vardır insanın. Acıtmasına rağmen demeyi öğrenmek gerekir. İşte öyle bir zamandaydı Ali. Böylece onu unutacağını sanıyordu; emin değildi, sa-

dece sanıyordu. Aslında bunu kısmen başardı da. Kaymakamlığa girdikten sonra uzun süre evlenmedi. Ailesinin tek çocuğu olmasına, annesinin gelin ve torun isteklerine rağmen evlendiğinde otuz üç yaşındaydı. Eşini annesi bulmuştu ama Ali'ye de makul gelmişti. Evlendiler. Ancak Ali'nin kendisine bile itiraf etmekten çekindiği bir gerçek yüreğine saplı paslı bir bıçak gibi duruyordu. Serap'ı çok sevmişti, ona deli gibi aşık. Maalesef eşini hiçbir zaman Serap'ı sevdiği kadar sevmemişti. Bundan dolayı kendisinden hep utanır, sanki karısına ihanet ediyormuş gibi hissedirdi. Ama şu su götürmez bir hakikatti: Eşi, Ali'yi, Ali'nin onu sevdiğinden daha çok sevmişti. Ali'nin geçmişindeki bir türlü kabuk bağlamayan yarayı hiç bilmeden sevmişti ama bu evlilik yürümemiş, birkaç yıl evvel ayrılmışlardı. Ali utanarak "Allahım, Serap'ı bana bir kez daha göstermeden canımı alma." diye dua etti yıllar boyu. "Gördüğüm son yüz onun ki olsun." diye de eklemeyi ihmal etmeden...

Kapının kolu elinde tüm bunlar o kadar hızlı gözünün önünden akıp gitmişti ki buna kendisi bile şaşı. Yatağa yaklaştı, hayır, yatakta kimse yoktu. Odadan çıktı, tam merdivenlerden inmek üzereydi ki, oğlu Hakan'ın odasından bir inilti işitti. Kapı tam kapalı değildi. Koridordaki ışık kapıdan sızıp tam çocuğun yüzünü aydınlatıyordu. İçeri girdi. Bir olağandışılık sezmedi. Çocuğa yaklaşıp alnında öptü ve kapıya yöneldi. Çocuğun "Baba ışığı kapatma." diye seslenişini duydu tam çıkarken. Güldü. "Tamam babasının koçu!" dedi. Hakan karanlıktan çok korkuyordu, şu işe bakın ki, tıpkı oğlu gibi Ali de çocukluğunda aynı şeyden muzdarip olmuştu uzun süre. Karanlık korkusundan yorgan altında ağıladığı gece sayısı hiç de az değildi. O sorunu nasıl aştığını şimdi hatırlamıyordu bile.

Merdivenlerden aşağı indi, lojmandan dışarı çıktı, kulübede duran bekçi dışarı çıktı. Tam o sırada bahçe kapısının önünde duran ihtiyarı fark etti. Bekçi telaşlanarak "Emirleriniz efendim?" dedi. Kaymakam, "Bir şey yok. Bahçeye bu gece kimse girdi mi?" diye sordu gözünün ucuyla ihtiyara bakarken. "Hayır efendim, kimse girmedi. Ben buradayım zaten." dedi bekçi. "Tamam. Ben şöyle bir hava alacağım." dedi Ali bekçinin şaşkın ve telaşlı bakışları arasında "Ben eşlik edeyim efendim size?" dedi bekçi. "Gerek yok sen buradan ayrılma." dedi Kaymakam bahçe kapısını açıp gözleri ihtiyarı ararken. İleride kendini bekleyen yaşlı adamı gördü. İçinden "Ne yapıyorum ben Allah aşkına?" diye söylenirken yola düşmüştü bile. Kafasında bin bir soru... Acaba her şey rüyasında gördüğü gibi mi olacaktı? Çok gerildiğini hissetti. Belindeki silahı düşündü. Tamam, heyecanı severdi ama inşallah onu kullanmak zorunda kalmazdı. Tüm bu düşünceler arasında ıssız sokaklardan yürüdü. Evet, tıpkı rüyasında olduğu gibiydi her şey. Aynı yollar, aynı kavşaklar, aynı dönüşler. Evet, kamulaştırılan eski kaymakam lojmanına yaklaşmışlardı. Heyecanı helecana dönüşmüştü artık Nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. İhtiyar, eski kaymakam lojmanının bahçe kapısına gelince durdu, dönüp Kaymakama baktı, Ali tam "Şimdi binaya girecek." diye düşünürken adam onu şaşırtarak yoluna devam etti.

İhtiyarın yaklaşık yirmi metre arkasından yürüyordu. Zaman zaman hızlanıp onu yakalamak istiyordu ama tuhaftır, ihtiyar aradaki mesafenin kapanmasına hiç müsaade etmiyordu. Ali bazen ağzını açıp "Bakar mısın?" demek istiyor fakat bu teşebbüsünden de hemencecik vazgeçiyordu. Geçtiği yollar, döndüğü sapaklar Kaymakamda türbeye gittikleri düşüncesini hâsıl etti. O an kafasına bir balyoz indi sanki! Olabilir miydi, şu arkasında yürüdüğü zat Şeyh Şâkir Efendi olabilir miydi? Bu düşünce onu daha da heyecanlandırmıştı. Türbeye yaklaşık yüz metre kalmıştı. İhtiyar ortadan kayboldu. Ali ise türbeye doğru yürümeye devam etti. Ancak türbeye yaklaştıkça bazı gürültüler işitmeye başladı. Bir gariplik sezdi. Türbeye iyice yaklaştığında bahçe kapısının önünde eski bir kamyonet gördü. Kendini belli etmeden kapıya uzak bir noktada duvarın dibine sindi. Duvarı kendine siper ederek türbeye baktı, türbenin altından sızan bir ışık gördü. Birkaç saniye sonra ellerinde sandıkla iki adam zuhur etti. Ellerindeki sandığı kamyonete yükledikten sonra tekrar açtıkları delikten türbenin altına girdiler ve gene ellerinde bir sandıkla dışarı çıktılar. Ali gördüklerine inanamadı. Yoksa söylentiler doğru muydu? Bu sandıklar şeyhin hazinesi olabilir miydi? Maceraya girmeyip hemen emniyete haber vermeye karar verdi Ali, cebinden telefonu çıkardı, sessizce arkasını döndü; doğrulmadan oradan uzaklaşmayı düşünüyordu. Duvar beş-altı metre geride kalmıştı. Emniyet müdürünü aradı. Telefon defalarca çaldı. Kaymakam tam umutsuzluğa kapılmıştı ki müdür cevap verdi. Söz hemen kaymakam girdi. "Müdür Bey, bir ekiple hemen Şeyh Şâkir Efendi Türbesine gelin. Çabuk olun, çabuk." dedi. Bunu demesiyle karşısında iki adam belirmesi bir oldu. "Sen kimsin?" diye sordu elinde silah tutan uzun boylu adam. Kaymakam cevap vermedi. Adamlar kendisine iyice yaklaşmıştı, aralarındaki mesafe iki metre bile değildi. "N'apıyorsun burada?" diye sordu bu sefer de kısa boylu, elinde kocaman bir bıçak tutan adam. Adamların kılık-kiyafetlerinden ve şivelerinden pek tekin kimseler olmadıkları belliydi. "Her şeyi gördün, bizi de gördün, hiçbir yere gitmek yok!" dedi uzun boylu adam kaymakama doğru adım atarken. Ali adamın niyeti iyice bozduğunu düşünerek belindeki silaha davrandı. Tam bu sırada kısa boylu adam "Hüsrev dikkat et!" nidasıyla Ali'nin üzerine atıldı, elindeki bıçağı kaymakamın kalbine sapladı. Ali ateş edemeden silahı elinden düştü. Bıçağı saplayan adam geri geri yürümeye başladı. Başını ellerinin arasına aldı, gözleri yaptığından pişman olduğunun ispatı yuvalarından çıkacak gibiydi. Ali yere düştü, nefes almakta zorlanıyordu, bağırarak istedi, kimsenin kendisini duyamayacağını bildiği halde, başaramadı zaten. O an gözlerinin önüne Serap'ın silüeti geldi. Yirmi dört sene önceki haliyle...

Ertesi gün, polis ekibince Kaymakamın ağır yaralı halde bulunduğu ve türbenin de altının kazılmış olduğu haberi duyulduğunda vatandaş ve basın ikiye bölündü. Kimileri kaymakamın bir hırsızlık çetesiyle işbirliği yaptığını iddia edip onu hırsız ilan ederken, kimileri de onun hırsızları durdurmak isterken öldürülmek istenen bir kahraman olduğunu ilan etmişlerdi bile.

Hadiseden sekiz gün sonra yoğun bakımda yatıyordu Ali. Bıçak göğüste öyle kritik bir yara açmıştı ki kimse yaşamasını beklemiyordu. Bu süre zarfında sağlığında hiçbir olumlu gelişme olmamıştı nitekim. O sekizinci gün gözlerini açmaya muvaffak oldu ancak. Renkleri bile seçemeyen, her şeyi sisler içindeymiş gibi gören gözleriyle odada bir kadın olduğunu ancak seçebildi. Kadın öyle ağlıyordu ki, yüreği ağzından çıkacak gibi oluyor, gözünden sicim sicim yaş boşanıyordu. Serap'tı bu. Hayır yanılmıyordu, gerçekten Serap'tı. Yıllar önce âşık olup da aşkına karşılık bulamadığı Serap... Yıllarca Ali'yi uzaktan uzağa takip etmiş, mutluluklarıyla sevinmiş, üzüntüleriyle hüzünlenmiş, başarılarıyla gurur duymuştu. Hayat boyu olmamıştı ama yeryüzündeki son anlarında yanındaydı işte. Ve Ali'nin duası da kabul olmuştu işte. Onu görmeden ölmeyecekti ve gördüğü son yüz Serap'ınki olacaktı. Serap Ali'nin elini tuttu. Ali açmakta zorlandığı gözleriyle Serap'a baktı birkaç saniye, yarım yamalak tebessüm etti, bir şey söyleyecek gibi oldu, başaramadı, vazgeçti ve son nefesini verdi, başı sol tarafa düştü. Büyük bir feryat hastaneyi inletti.

"Başlangıcı olan her şeyin bir sonu vardı." Peki sevginin? Ölüm bir aşkı yanında götürebilir miydi?

Serap... Ali'yi çok sevmişti. Belki de Ali'nin onu sevdiğinden daha fazla... Ama yirmi dört sene önce Ali'nin bir ömür düşünüp de içinden çıkamadığı nedenlerle onunla evlenmeyi reddetmişti. Sebebi... Bunu sadece kendisi bilecekti. Ali yaşamı boyunca merak etmişti, çözememişti. Bir kişi daha Ali kadar merak edecekti. İhtimal odur ki, o da bu sırrı çözmeden bu dünyadan göçüp gidecekti.

